

каше Петра съ венчикѣ си силы, като свиреше на коньтъ около който фучеше бычѣтъ, и като кръшеше клоноветѣ за да изпълни корііхтѣ съ шумѣтъ на минуваніето си, слушающѣ послѣ да ли ще му ся отзове нѣкой гласъ; но той не чуеше друго освѣнѣ звѣнецѣтъ на кравытѣ распрѣснаты по горѣхтѣ, и дивото грухтене на свиѣтѣ които ся препираха за жълждоберидѣж.

Найпослѣ Германъ чу отъ дия си шумтене-то на единъ конь, който вървеше подиръ него, а единъ челоуѣкъ на среднъ възрастъ, чѣрникауѣ, якъ, облеченъ като гражданинъ, му викна да ся спре. Германъ не бѣше видѣлъ никога господарѣтъ на чифликѣтъ въ Ормо; но едно голѣмо предчувствіе го направи да повѣрва зачасъ чи това бѣше тойзи господарь. Той ся обърна, и, като го премѣри отъ горѣ до долу, почака да размысли какво требаше да му каже.

— Не видѣхте ли да мине отъ тука еднѣ младѣ дѣвойкѣ на 15 или 16 годишенъ възрастъ, съ едно малко момче? каза господарѣтъ на чифликѣтъ съ едно притворено равнодушіе, при всичко чи той явно бѣше обезпокоенъ.

— И що искате вый отъ тѣзи дѣвойкѣ? отговори Германъ безъ да иска да скріе гнѣвътъ и сѣрдніхтѣ си.

— Азъ быхъ можилъ да ви кажа чи това не е ваша работа, друже мой! но като нѣмамъ при-